

Dama de Treflă

Între prezent și
trecut

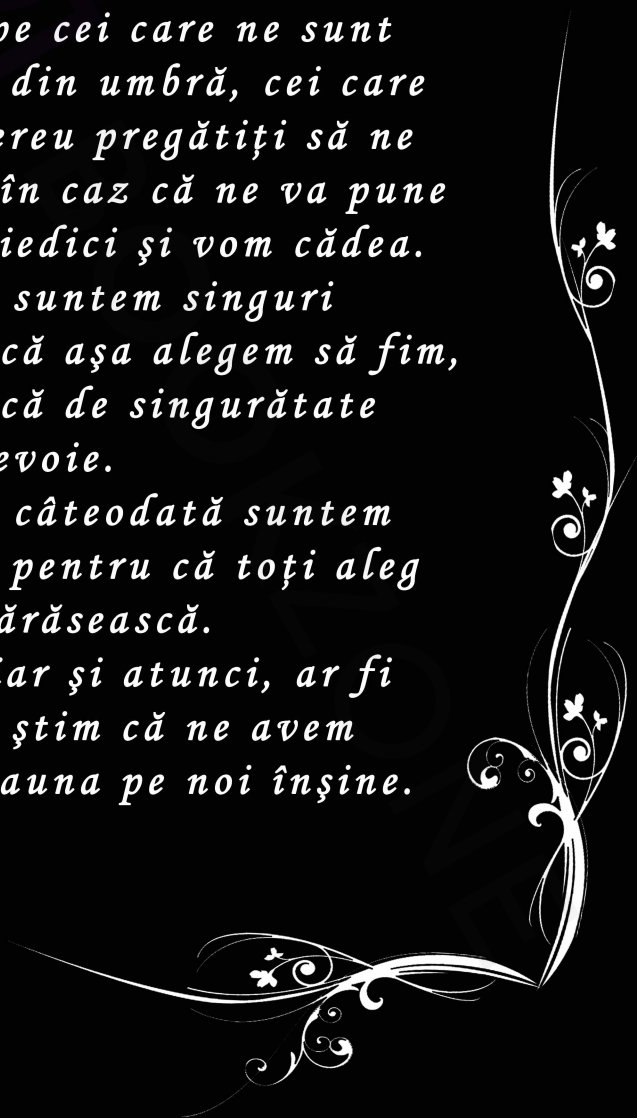
Mai presus de el
Volumul 2

Uneori, suntem singuri doar pentru că refuzăm să îi vedem pe cei care ne sunt alături din umbră, cei care sunt mereu pregătiți să ne prindă în caz că ne va pune viața piedici și vom cădea.

Alteori suntem singuri pentru că așa alegem să fim, pentru că de singurătate avem nevoie.

Și doar câteodată suntem singuri pentru că toți aleg să ne părăsească.

Dar chiar și atunci, ar fi bine să știm că ne avem întotdeauna pe noi înșine.

Se întâmplase ceva groaznic și aveau nevoie de mine. Ce se putea întâmpla? De ce nu-mi spusese la telefon? Mă gândeam doar că ar fi fost o veste prea grea pentru a fi spusă la telefon. Mă exaspera acest gând.

Nici nu știu cum am ajuns, cât am făcut pe drum. Voiam doar să ajung acolo. Eram pur și simplu disperată, țineam la L, iar la fiica ei țineam ca la propriul meu copil.

Nimeni nu îmi răspundea la mesaje, la apeluri. Parcă toți voiau să îmi mențină starea de încordare, parcă toți voiau să disper.

Am urcat într-un suflet scările până la etajul patru. Sunasem la ușă și așteptam să-mi deschidă cineva. Parcă acel cineva nu mai venea, se tot lăsa așteptat. Într-un final a venit, mi-a deschis L, dar nu părea îngrijorată, supărată, disperată. La câteva secunde după ce mi-a deschis, am auzit-o pe fiica ei strigând „La mulți ani!”.

A apărut din spatele mamei sale și mi-a sărit în brațe. Nu știu cât de tare am cuprins-o, dar am început

să plâng imediat cum am văzut-o. Era bine. Nu se întâmplase nimic.

Am stat multă vreme îmbrățișate. Nu voiam să-i dau drumul din strânsoare, dar nici ea nu a încercat să plece. A stat cu mine, simțea că aveam nevoie să mă liniștesc, să mă conving că e bine. La cei câțiva anișori ai ei înțelegea multe, mai ales emoțiile. Și, spre deosebire de noi, ea făcea distincția între adevărata iubire și cea simulată.

Probabil copiii au un simț al adevăratelor sentimente. Un simț pe care l-am avut cu toții, dar pe care l-am pierdut atunci când am început să negăm ce simțim, atunci când de fapt am început să negăm cine suntem cu adevărat.

Aș fi rămas acolo multă vreme, dar l-am auzit pe el, pe M, spunând cu un ton puțin muștrător:

-Dar pe noi nu ne îmbrățișează nimeni?

M-am trezit și am început să râd. Eram fericită că totul era bine și că nu se întâmplase nimic.

-Întrebarea este dacă meritați aceste îmbrățișări.

Nu am apucat să termin ce aveam de spus. Au venit amândoi, și M și L lângă mine așteptând să își primească îmbrățișările.

-Dar nu înțeleg...

-Ce nu înțelegi? A spus L puțin mai confuză decât mine.

-Ce e cu toate astea... Ziua mea e...

-Ziua ta e în iunie. Știu! Dar azi se împlinește un an de când ne-am cunoscut noi. Nu am fost dintotdeauna prietene, dar viețile noastre sunt mai ușoare de când ne ascultăm și ne sfătuim una pe cealaltă.

-Ohh... Acum totul are sens. Sincer, nu mai știam că acum un an ai început să lucrezi cu noi. În general nu prea le acordam atenție oamenilor care nu fac altceva decât să îi privească pe ceilalți pe sub gene pentru a avea motive să bârfească mai apoi. Știu că nu faci parte dintre acei oameni, dar atunci credeam că da. Mă bucur nespuse de mult că am reușit să ne apropiem atât și, mai ales, că *e totul ok*. Rostisem mai apăsător ultimele cuvinte pentru a-și da seama că încă eram supărată.

-A, te rog înțelege că a fost doar o mică farsă nevinovată. Nu am vrut să te speriem. Dar nu ne doream să bănuiești ceva. M a plănuțit totul imediat cum i-am spus că vreau să îți fac o surpriză și să sărbătorim cumva această prietenie. Erai obosită, ne văzusem cu

puțin timp în urmă, nu aveam cum altfel să te conving că trebuie să vii aici fără să pui prea multe întrebări.

-Deci tu ai fost?!

M-am întors către el și l-am văzut cum începe ușor să se înroșească. L-am luat în brațe și i-am șoptit la ureche „Mulțumesc pentru lalele! Sunt minunate.”

-Să știți că aceste îmbrățișări nu înseamnă nimic, încă sunt extrem de supărată pe voi amândoi și va trebui să faceți această seară foarte distractivă ca să vă iert. Sper că v-ați gândit să luați și tort.

Au început să râdă. Începuse să îmi placă rolul de supărată. Puteam să profit puțin de asta. Cine ar spune „Nu” unei felii de tort de ciocolată?

Ne-am petrecut seara uitându-ne la desene animate și mâncând pizza. A fost un mod frumos de a sărbători o prietenie. Sunt sigură că M a ajutat-o pe L cu câteva idei. Îi spuseseam la un moment dat că fotografiile pot fi un cadou minunat. Sunt un fel de amintiri pe care le poți atinge. L îmi luase un album foto în care pusese toate fotografiile pe care le avea cu noi trei. Nu cred că a fost doar o coincidență. Nu mai cred în coincidențe.

Se făcuse deja foarte târziu când am plecat. L a insistat să rămân la ea, dar M s-a oferit să mă ducă el acasă.

Tot drumul am schimbat doar câteva cuvinte.

-Te-ai simțit bine?

-Da. M-am distrat, am ieșit puțin din normal.

Dar dacă mă mai speriați vreodată așa, promit că veți suporta consecințele.

A râs, apoi nu a mai zis niciunul nimic.

Când am ajuns în fața blocului meu, chiar înainte să deschid portiera, mi-a spus:

-Mă bucur mult că ți-au plăcut. Sper că te-au făcut să zâmbești.

-Am zâmbit!

Am ieșit din mașină și chiar înainte să închid ușa, l-am sărutat pe obraz. I-am spus un simplu „Noapte bună!” și m-am făcut nevăzută. Am urcat scările, am închis ușa în urma mea și am oftat. Un oftat greu care parcă îmi apăsase cu toată greutatea sa uriașă pe suflet. Nu știu de ce am oftat. De dragoste, de dor, de teamă sau de oboseală. Acea oboseală care ne cuprinde când simțim că viața noastră capătă un alt sens, se schimbă.

De fiecare dată când viața unui om se schimbă, el se pregătește din nou să lupte pentru fericirea sa.

Am văzut femei frumoase. Și erau frumoase pentru că iubeau. Dar cele mai frumoase femei sunt acelea care au învățat să se iubească. Acelea care și-au dat seama că nu trebuie să se urască pentru defecte sau pentru greșeli. Acelea care știu că oamenii mereu vor pleca, mereu vor dezamăgi și mereu vor face fapte care să le rănească. Femeile frumoase iubesc, dar cele mai frumoase femei se iubesc. Și nu sunt deloc egoiste, sunt doar suflete rănite care au învățat că merită mai mult, că au dreptul să fie fericite și că nimeni nu va lupta pentru fericirea lor dacă ele nu o fac... Puțini sunt cei care luptă pentru fericirea altor oameni... Și fac asta doar atunci când iubesc cu adevărat.

Am aprins lumina în bucătărie și aveam toată corespondența aruncată pe masă. Jurnalul meu era acolo. Încă nu terminasem de citit tot ce avea să-mi spună R. Acest bărbat avea un fel aparte de a se întoarce la mine de fiecare dată când credeam că sunt pe punctul de a-l uita definitiv. Îi reușise întotdeauna, dar eram hotărâtă să nu îl mai las încă o dată să se întoarcă la mine doar pentru a avea de unde să plece din nou.

Unele drumuri te duc departe, dar atunci când vrei să te întorci înapoi de unde ai plecat, ele nu te mai conduc nicăieri. Uneori pleci pentru că ești convins de faptul că cineva te va aștepta mereu, nu contează cât ai să fii plecat, nu contează cât și se va duce dorul sau cât

te vei lăsa așteptat. Dar nu e întotdeauna așa. Chiar și atunci când iubești nespuse de mult poți pleca. Alegi să pleci pentru că te doare mult mai mult să rămâi. Alegi să pleci pentru că doar așa poți risca să găsești adevărata fericire cândva.

Iar cele mai mari dureri de suflet apar atunci când aștepti un om care se află, fizic, lângă tine. Cele mai mari dureri ale sufletului apar atunci când vezi cum se îndepărtează de tine și totuși nu poți face nimic pentru ca lucrurile să meargă frumos, așa cum mergeau cândva... Îți dai seama că toată iubirea a fost de fapt doar un foc care s-a aprins repede și puternic, dar care s-a și stins la fel de repede, neașteptat.

Mă întrebam dacă l-am uitat definitiv, dacă mi l-am scos din suflet sau dacă încă îl mai iubesc și aş putea să îi mai acord încă o şansă. Nu am știut răspunsul acestor întrebări, dar se întâmplă mereu ca viața să ne scoată în cale întrebări ale căror răspunsuri să nu le putem găsi... Răspunsuri pe care ne chinuim să le găsim, dar pe care, poate, nici nu ar trebui să le căutăm. Ele apar singure atunci când e cazul. Atunci când suntem pregătiți să le aflăm sau să le facem față.

M-am așezat și am deschis jurnalul. Scrisese mult. Dăduse în sfârșit glas acelor cuvinte pe care eu le așteptasem multă vreme.

Dama de Treflă

„Dacă citești asta, să știi că m-am prăpădit. Eu nu mai sunt. Dacă ai ajuns să citești asta, cel mai probabil am murit... Am murit de dorul tău. Și am lăsat iubirea să se stingă atunci când tu te-ai chinuit să pui bucăți din sufletul tău pentru ca ea să ardă în continuare și să îmi fie mie cald.

Între noi au rămas cuvinte nespuse și amintiri netrăite. Între noi am pus punct atunci când, poate, ar fi trebuit să facem loc doar unei virgule. Între noi am făcut loc unor oameni care ne-au obligat să ne îndepărtăm... Și nu a fost vina ta. În niciun caz nu a fost vina ta. Ai făcut tot posibilul pentru ca lucrurile să meargă bine. Ai iertat mai mult decât mi-aș fi iertat eu, mai mult decât aș fi meritat să îmi ierți.

Și am să fiu idiot sau poate doar nebun, însă am să fiu nebun după tine și am să rămân idiotul tău cerându-ți să mă ierți încă o dată.

Ar fi prea mult sau deja m-ai uitat?

Vreau să înțelegi că nu te-am mințit niciodată în legătură cu ce am simțit pentru tine... În legătură cu ce simt acum și mai puternic decât o făceam atunci. Iubirea a fost reală. Eu am fost real. Noi am fost reali. Și au mai fost și minciuni... Minciuni care te-au făcut să pui la îndoială tot ce a fost sincer și frumos între noi. Dar ai dreptate, și eu aș face

la fel. M-aș îndoi de toate adevărurile unui om care m-a mințit. Nu ai de unde să știi, nu?!

Totuși, am să te aștept. Oricum nu mai pot iubi pe nimeni iubindu-te pe tine. Oricum nu mi te pot scoate din suflet. Mă doare prezența ta acolo, mă arde, dar mă face să mă simt viu. Mă face să îmi dau seama că am fost și sunt un prost, că te-am pierdut în loc să te iubesc, dar mă determină să fiu mai bun, să nu mai greșesc și să fiu sincer, măcar cu mine însumi. Nici măcar cu mine nu am fost sincer. Mi-am spus mereu că pot renunța la D oricând, dar nu era așa. Am renunțat la ea doar pentru că ai renunțat și tu la mine. M-a durut atât de tare încât nu am mai suportat să îmi împart viața cu cea din cauza căreia te-am pierdut pe tine.

Încă te aștept... Te aștept să îmi torni iar speranțe și iluzii în pahar. Te aștept să așterni din nou vise și liniște pe perna mea înainte să adorm. Te aștept să fii femeia perfectă pentru un bărbat imperfect, așa cum ai mai fost... Mai are rost să te aștept?

E al dracului de greu să fii singur. Singur în adevăratul sens al cuvântului. Simți că nu mai aparții nimănui, iar nouă ne place să avem impresia că aparținem cuiva. Ne face să ne simțim iubiți, nu abandonăți de restul lumii.

Acum sunt singur de ceva vreme, doar eu cu mine însumi. Mi-am spus „Ar fi al dracului de bine să începi să fii

Dama de Treflă

bărbat și să te porți ca atare fără să te mai lași așteptat, fără să mai eziti, fără să mai amâni, fără să mai ai impresia că dacă te iubește nu va putea niciodată să plece, să te uite, să iubească pe altcineva. Ar trebui să îți dai seama ce fel de femeie ai lângă tine și să te întrebi dacă îi oferi ce merită, cât merită și dacă o iubești la fel de mult cum te iubește ea pe tine. Ar fi bine să faci asta cât timp ea încă mai e lângă tine, dar nu mai e... Pentru că tu nu ai fost suficient de bărbat încât să o iubești doar pe ea. Ai încercat să fii bărbat iubind mai multe femei, dar nu ți-a ieșit prea bine, așa-i?

Nu poți cumpăra o femeie care are nevoie de iubire. Nu poți suplini ceva ce îi lipsește sufletului cu lucruri pe care le poți cumpăra. Sufletul, în general, are nevoie de ceva pe care nu poți pune vreodată preț. Sufletul are nevoie de cineva care să nu dorească să pună preț pe iubire.

Nu poți avea pretenția să fii iubit la nesfârșit de o femeie căreia i-ai oferit indiferență în loc să îi oferi ascultare atunci când avea nevoie... Nici măcar să o înțelegi nu îți va cere pentru că știe cât e de greu... Nici măcar ea nu se poate înțelege de multe ori...

Nu ai niciun drept să rănești o femeie care vrea doar să fie iubită și să te iubească. O femeie care are nevoie să fii alinarea ei, nu doar unul dintre cei care o rănesc. Vrea doar să te vindece de tot ce nu a mers în trecut și te-a făcut să suferi... Dar mai vrea să faci la fel pentru ea...Și tu ce ai

făcut? Ai rănit-o iarăși. Ai redeschis răni pe care a crezut că le-a vindecat. Ai adus din nou apăsare pe sufletul său... Pe acel suflet care a dorit doar să te iubească.

Ea te-a vrut pe tine și numai atât. Cu defecte și calități, cu zile bune și zile proaste. A vrut să fii, să fii tu însuți lângă ea și să îi dai voie să fie ea însăși lângă tine așa cum nu poate fi lângă nimeni altcineva. De asta ea nu îți va putea ierta niciodată absența...

Ar fi al dracului de bine să înțelegi mai repede că femeia vrea să fie iubită, nu cumpărată, vrea să fie ascultată, nu ignorată... Vrea să fie vindecată, nu rănită... Și te vrea pe tine... De asta nu îți poate ierta absența..."

Și aveam dreptate. Nu cred că mi-ai putea ierta vreodată acele momente în care te-am condamnat la singurătate degeaba... Totul a fost degeaba... Am riscat să pierd fericirea pentru câteva clipe de plăcere și am pierdut-o. Știu că nu poți ierta asta pentru că nici eu nu ți-aș ierta ție.

Tu ești un om minunat. Ești o femeie puternică, deșteaptă și frumoasă. Tu ești un om frumos pe de-a-ntregul pentru că sufletul tău poate ierta, se poate ridica și poate iubi. Sufletul tău poate merge mai departe și poate învăța să trăiască fără oamenii care, în loc să îți facă bine, îți fac rău. Trăiești fără mine, deși știu cât de greu ți-a fost la început, deși știu că te-am făcut să suferi enorm.

Dama de Treflă

Te vor răni și alți bărbați, însă îmi doresc din suflet să nu se mai întâmple pentru că meriți să fii fericită. Să știi că ei se vor întoarce la tine, dar o vor face abia atunci când va fi prea târziu. Se vor întoarce atunci când își vor da seama că te-ai îndepărtat cu adevărat și că s-ar putea să te piardă definitiv, dar nu își vor da seama și că, de fapt, chiar e prea târziu ca să te mai cheme înapoi. Se vor întoarce crezând că va fi totul la fel cum era înainte, îți vor explica și vor vrea să reparați ceva ce pentru ei e normal și ușor de reparat, ceva ce pentru tine deja nu mai poate fi reparat pentru că ai început să construiești lucruri frumoase de una singură.

Un bărbat își dă seama că te-a pierdut atunci când nu îi mai răspunzi la chemări, atunci când nu vrei să te întorci înapoi, atunci când nu mai încerci să faci tot posibilul pentru a-i fi lui bine, deși binele lui însemna să rupi bucățele din tine însăși. Își dă seama că te-a pierdut abia atunci când vrea să se întoarcă în sufletul tău și găsește toate ușile zăvorâte, atunci când îi e frig pentru că se lovește de răceala pereților pe care, din cauza dezamăgirilor, i-ai construit pentru a te apăra de el.

Un bărbat își dă cu adevărat seama că te-a pierdut abia atunci când privești înapoi, îi zâmbești frumos arătându-i cât ești de fericită și singură, apoi îți vezi mai departe de drum... fără el. Abia atunci un bărbat își va da seama că te-a pierdut... Abia atunci își va da seama că a greșit... Sau doar va începe să creadă că tot tu ești cea care nu a luptat destul...

Eu știu că ai luptat pentru noi. Poate, chiar mai mult decât ar fi trebuit să lupți. Și știu că s-ar putea să nici nu citești ce scriu acum pentru că ești fericită și nu vrei să te caute trecutul. Știu că... Poate, acum îi zâmbești altuia la fel de frumos cum îmi zâmbeai mie, iar asta mă doare al dracu' de tare, însă nu am ce să fac, am fost un prost. În viață, prostia se plătește. Scump!

Mi-a venit și mie rândul să îmi fie dor. Dacă nu ar dura atât de tare dorul, poate n-ar fi atât de mare iubirea pentru că și dorul e tot o formă de iubire, la fel ca ura, poate chiar cea mai grea și mai sfâșietoare dintre toate formele de iubire existente. Te aprinde, te frige și apoi îți dă voie să te bucuri de plăcerea revederii, atunci când această revedere există, bineînțeles. Dacă nu există... Dorul te obligă să mori pe interior. Și cine știe dacă va mai exista o altă iubire care să te trezească la viață?! Eu chiar nu știu.

Dacă nu ar exista dorul, nu am avea cum să știm cât de mult iubim anumiți oameni, cât de mult ne lipsesc și cât de mult înseamnă ei pentru noi... Dacă nu ar dura atât de tare dorul, poate n-ar fi atât de mare iubirea.

Să știi că te-am iubit. Și te iubesc. Și te voi iubi. Vei rămâne mereu în sufletul meu. O amintire. O lecție. O femeie minunată. O pierdere... O mare pierdere pentru sufletul meu.

Dama de Treflă

Nu știi ce ți-aș mai putea spune. Nu știi dacă e ceva ce ai vrea să îți scriu. Să îți spun că îmi pare rău? Mai are rost?

ÎMI PARE RĂU CĂ NU TE-AM IUBIT! ÎMI PARE RĂU CĂ NU MĂ MAI LAȘI SĂ TE IUBESC ACUM.

Dar nu păreri de rău ai vrea tu acum. Nu te mai ajută cu nimic. Poate, ar fi ajutat atunci, dar acum sunt de prisos. Să îți spun că ești singura femeie pe care am iubit-o vreodată cu adevărat? Ajută la ceva? Te face asta să te întorci? Sigur că nu! Nu te-ar putea întoarce nimic înapoi. Nici măcar iubirea, dacă mi-o mai porți în suflet. La cum te cunosc, ești mult prea hotărâtă să găsești fericirea lângă un bărbat care să îți ofere certitudinea că nu te va răni, ca să mai poți face vreun pas înapoi.

Dar cum ai să primești acele certitudini? Există? Sau pur și simplu vei risca să fii din nou rănită?

Nu mai știi ce să îți scriu. Ar fi atât de multe de spus, dar cuvintele sunt atât de reci și de goale între noi încât nu mai are rost...

Dacă vrei să fii fericită, nu-mi răspunde. Nu vreau să te mai rănesc în vreun fel. Îmi doresc doar să fii fericită, chiar dacă vei fi fericită numai stând departe de mine.

Al tău, pentru o viață întreagă, R."

Îmi curgeau lacrimile pe paginile galbene ale jurnalului și îmi tremurau mâinile pe file în timp ce le întorceam. O parte din mine încă îl mai purta în suflet.

Avusesem dreptate. Urma o luptă grea. Ar fi trebuit să arunc totul înainte să mă apuc să citesc, dar ar fi fost prea ușor. Viața nu e niciodată prea ușoară, dar e frumoasă. Și nu e niciodată urâtă, e doar prea grea. Sunt diferențe care ne ajută să mergem mai departe și ne determină să căutăm motive pentru a continua.

Eu nu mai voiam să continui nimic. Aveam nevoie să fiu singură și să plâng. Să mă descarc. Să petrec timp cu mine însămi. Să mă întreb ce vreau să fac cu viața mea.

Aveam nevoie să fiu singură și să mă odihnesc... Aveam nevoie să uit pentru o clipă de iubire. Aveam nevoie să mă regăsesc cu adevărat... Pentru că încă nu mă regăsisem, deși așa crezusem.